

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 019695 17 Uvp
Banja Luka, 07.11.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Strahinje Ćurkovića, predsjednika vijeća, Edine Ćupeljić i Smiljane Mrše, članova vijeća, uz sudjelovanje Sanje Oraščanin zapisničara, u upravnom sporu po tužbi N.A. sa prebivalištem u Sjedinjenim Američkim Državama, i N.G. sa prebivalištem u Indiji, po punomoćniku M.S., advokatu iz B.(u daljem tekstu: tužiocima), protiv tužene Komisije, radi poništenja rješenja broj ... od 25.10.2016. godine, u predmetu nadzora nad primjenom propisa o preuzimanju akcionarskih društava, odlučujući o zahtjevu tužilaca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 019695 16 U od 05.04.2017. godine, u sjednici održanoj dana 07.11.2019. godine donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

Zahtjev tužilaca za naknadu troškova postupka se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je kao neosnovana tužba protiv uvodno označenog osporenog akta tužene kojim je u tački 1. dispozitiva utvrđeno da za tužioce kao lica koja zajednički djeluju, postoji obaveza objavljivanja ponude za preuzimanje Akcionarskog društva „K.o.“ B.1 (A.d. „K.o.“); u tački 2. dispozitiva određeno je da će se smatrati da je obavezi objavljivanja ponude za preuzimanje udovoljeno ako ponudu objavi bilo koje od lica koja zajednički djeluju; u tački 3. dispozitiva određena je obaveza ponudiocu da u ponudi za preuzimanje akcionarima kao najmanju cijenu ponudi višu vrijednost između 1,00 KM po akciji i knjigovodstvene vrijednosti akcija sa pravom glasa, utvrđenu na dan posljednjeg godišnjeg finansijskog izvještaja; u tački 4. dispozitiva naloženo je tužiocima da u roku od 15 dana od dana dostavljanja tog rješenja Komisiji podnesu zahtjev za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, ponudu i isprave iz člana 13. Zakona o preuzimanju akcionarskih društava; u tački 5. dispozitiva određeno je da svaki akcionar A.d. „K.o.“ može putem nadležnog suda zahtijevati obavezno zaključenje ugovora o prodaji akcija pod uslovima pod kojima je morala biti objavljena ponuda za preuzimanje; u tački 6. dispozitiva utvrđuje se da je za tužioce nastupila zabrana vršenja prava glasa na skupštini akcionara emitenta po osnovu svih stečenih akcija emitenta počev od 29.12.2015. godine pa sve dok ne sprovedu postupak preuzimanja u skladu sa odredbama zakona; u tački 7. dispozitiva određeno je da računajući od 29.12.2015. godine pa do isteka roka važenja ponude, odnosno trenutka plaćanja deponovanih akcija, akcije s pravom glasa koje su predmet ponude, imenovani ne smiju sticati niti se smiju obavezati da će ih sticati na drugi način, osim ponudom za preuzimanje,

niti smiju otuđivati ili se obavezivati da će otuđiti akcije koje daju pravo glasa u skupštini emitenta; u tački 8. toga dispozitiva naloženo je Registararu... da na vlasničkim računima tužilaca upiše zabranu prava iz tačke 6. i 7. dispozitiva toga rješenja i u tački 9. dispozitiva konstatovano da će rješenje biti objavljeno u dnevnom listu „Glas Srpske“.

Odbijanje tužbe obrazloženo je stavom suda da je pravilno tužena u postupku nadzora nad primjenom Zakona o preuzimanju akcionarskih društava („Službeni glasnik RS“ broj 65/08, 92/09 i 59/13) utvrdila da su tužioci zajednički djelovali prilikom kupovina akcija A.d. „K.o.“ zbog čega za njih postoji obaveza objavljivanja ponude za preuzimanje tog društva, a što je utvrđeno na osnovu mnogobrojnih provedenih dokaza koji povezuju tužioce i koji ukazuju da su tužioci u ovom slučaju sklopili sporazum o zajedničkom djelovanju, jer da su u istom vremenskom razdoblju kupili i stekli vlasništvo na približno istom broju akcija emitenta A.d. „K.o.“, da su te akcije emitenta kupovali na Banjalučkoj berzi u postupku druge emisije akcija javnom ponudom, da je kupoprodajna transakcija za oba tužioca realizovana istog dana 18.12.2015. godine, da je plaćanje akcija u ime tužilaca izvršila ista kompanija „V.C.L.“ u vlasništvu tužioca N.A. i sa sjedištem u Sjedinjenim Američkim Državama (SAD), da je uplata izvršena istom krajnjem korisniku „M.b.“ iz B.1, a da je korespodentska banka za oba tužioca „C.B.AG“ F., pa je s obzirom na to očigledno da se radi o dogovorenim i koordinisanim radnjama s ciljem kupovine akcija emitenta, a sve u prilog sporazuma da zajednički djeluju prilikom sticanja ovih akcija. Takođe da tužiteljica N. G. drži akcije za račun tužioca N.A. upravo jer je plaćanje akcija u njeno ime izvršila kompanija u vlasništvu tužioca N.A., tu su i okolnosti u vezi sa sticanjem akcija počev od ponude za sticanje akcija koju su izvršili takođe u kratkom vremenskom periodu, da se tužiteljica N. G. u svom e-mailu od 05.10.2015. godine pozvala na tužioca N.A., te od „M.b.“ zatražila da joj oni obave brokerske poslove u vezi kupovine akcija, da su 07. i 08.10.2015. godine sa „M.b.“ zaključili ugovore o berzanskom posredovanju u kojem su priložene fotokopije putnih isprava, te sva ostala lična dokumenta i punomoći za zastupanje koja su ovjerena kod istog notara I.M. J., SAD, a nadovjera istih dokumenata izvršena je takođe od strane državnog sekretara države Illinois J.W., što je s obzirom da je tužiteljica N.G. državljanka Republike Indije, sa adresom prebivališta u New Delhiju simptomatično i takođe ukazuje na njihovo zajedničko djelovanje, da su nalozi za kupovinu akcija berzanskom posredniku poslani istovremeno, koje sve okolnosti u vezi sa sticanjem akcija ukazuju da je između tužilaca postojao sporazum da zajednički djeluju. Prema navedenom pravilno je zaključeno da su tužioci zajednički stekli kontrolni paket akcija emitenta, tako da sa istima mogu samostalno uticati na poslovanje tog privrednog društva, zbog čega za njih u smislu člana 28. i u vezi sa članom 31. a) Zakona o preuzimanju akcionarskih društava, postoji obaveza objavljivanja ponude za preuzimanje ovog akcionarskog društva što je pravilno utvrđeno osporenim aktom. Prigovori tužilaca shodno naprijed navedenom činjeničnom utvrđenju se ukazuju neosnovanim, niti je to činjenično utvrđenje navodima tužbe dovedeno u sumnju.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje pobijane presude tužioci osporavaju njenu zakonitost zbog povrede odredaba postupka i zbog pogrešne primjene zakona. Povredu odredaba postupka nalaze u pogrešnoj primjeni Zakona o upravnim sporovima, koja se ogleda u tome što je postupak vođen na način da se diskredituju tužioci, jer je postupak uzimanja izjava od tužilaca formalno proveden, nisu im predočene sporne radnje, ni su upoznati sa činjenicama koje im se stavljaju na teret, nije zatraženo njihovo objašnjenje, niti je sud na ove tužbene navode dao odgovore. Smatraju da je to osnovna i bitna pogreška tužene koja ukazuje na njenu pristrasnost, te da nije postupala radi zaštite malih akcionara, već radi diskreditacije tužilaca, što da je očiglednije iz odgovora na tužbu u kojoj se poziva i na nove dokaze koji nisu bili dio upravnog postupka. Smatraju da su

to dovoljni razlozi za usvajanje zahtjeva, ali opreza radi navode i druge činjenice u cilju objašnjenja „igre“ u koju su bili uvučeni, jer da su postupali samo kako im je bilo rečeno, što da je „izazvalo“ da oni u približno isto vrijeme i na sličan način izvrše uplatu akcija. Prije svega, to se odnosi na plaćanje akcija putem kompanije „V.C.L.“, jer tužena tvrdi da je plaćanje moguće putem razgranate mreže „W.U.“ na svakom šalteru, što ukazuje na nepoznavanje procedure i na tome zasnovano pogrešno mišljenje, u krajnjem slučaju opasno po tužioce, kojima se oduzima višemilionska imovina. Putem „W.U.“ se uobičajeno vrše gotovinski transferi do 2.500,00 USD, a „V.C.L.“ ima zaključen ugovor sa „W.U.“ koji im dozvoljava vršenje svih transfera u svim iznosima, a ima i najniže provizije za konverziju valute, zbog čega su se tužioci i koristili uslugama te kompanije. Osim toga, u BiH ne posluje niti jedna banka iz SAD ili Indije, a banke koje posluju u BiH nemaju direktan transfer sa ove dvije države, što dodatno uvećava troškove. U vezi sa vlasništvom nad kompanijom „V. C. L.“ navode da je tužilac N.A. registrovan kao zastupnik ove kompanije za prijem oficijalne pošte, da je on zastupnik više kompanija u SAD, što je dovelo do konfuzije, ali on nema nikakvu izvršnu funkciju u samoj kompaniji. Takođe u vezi sa radom preko „M.b.“ navode da im kao strancima nisu bili poznati detalji oko mogućnosti izbora drugog brokera, niti ih je to interesovalo, jer im je taj berzanski posrednik bio ponuđen, a nisu vidjeli razloga da ga ne izaberu. Tužena govori o vlasništvu tužilaca nad kompanijama u Engleskoj što su novi navodi iz odgovora na tužbu i ne mogu biti relevantni za rješavanje ove stvari, ali ističu da tužiteljica N.G. nije bila vlasnik „G.&S.L.“, da se radi o osobi na adresi u naselju u kojem ona živi, ali je to naselje od 5 miliona ljudi, da su vlasnici druge kompanije „B.T.S.L.“, C.S. i J.W., a da je nejasno otkud tuženoj podaci koje je prezentovala u odgovoru na tužbu, koje nižestepeni sud prihvata bez obrazloženja. Isto je sa navodima tužiteljice N.G., koja se u svom e-mailu upućenom „M.b.“ pozvala na svog prijatelja „N.“, a sud je prihvatio navod tužene da se radi o tužiocu N.A., iako je ona mislila na svog prijatelja N.K. koji je jedan od 15 najboljih brokera u New Delhiju i koji joj je i rekao da se akcije emitenta prodaju putem „M.b.“, zbog čega se ona njima i obratila. Stavlja im se na teret da su istovremeno dali nalog za kupovinu akcija, ali za to je „odgovornost“ na organima Republike Srpske jer su čekali da dobiju saglasnost Agencije za osiguranje Republike Srpske (Agencija) koja im je poslala rješenja dana 15.12.2015. godine, nakon čega su prebacili novac sa njihovih računa u „C.“ i „Ch.“ banci. Što se tiče prebacivanja tog novca, poznato je da se SWIFT internacionalnim sistemom plaćanja plaćanje vrši jednom dnevno, pa kako su istog dana dali nalog za kupovinu, normalno je da je istog dana novac legao kod „M.b.“. Iz navedenog proizlazi da je ostalo sporno i upitno na osnovu čega je tužena zaključila da tužioci zajedno djeluju. Čak i da je tačno sve što stoji u rješenju i u odgovoru na tužbu, čak i da su znali i razgovarali međusobno o kupovini, to ne znači da su zajednički djelovali. U upravljanju kompanijom savezništva se mijenjaju, a to što su poslije kupovine akcija tužioci shvatili da su „prevareni“ te pokušali da vrate dio svog kapitala, ne čini ih licima koja zajednički djeluju, a uz to postoje i njihovi sukobi o upravljanju kompanijom koji su opisani u tužbi. Cijeneći navedeno, predlažu da se zahtjev usvoji, pobijana presuda preinači, tako da se tužba odbije kao neosnovana. Zatražili su i naknadu troškova za sastav zahtjeva prema troškovniku u ukupnom iznosu od 1.125,00 KM i taksu na zahtjev po odluci suda.

U odgovoru na zahtjev tužena ostaje kod navoda datih u odgovoru na tužbu. Zahtjev smatra neosnovanim, a pobijanu presudu zakonitom, jer da je sud pravilno utvrdio i jasno obrazložio da tvrdnje tužilaca nisu potkrepljene dokazima, zbog čega nisu mogli dovesti u pitanje, ni sumnju činjenično utvrđenje tužene koje je zasnovano na materijalnim dokazima. S tim u vezi, svi navodi zahtjeva o povredi odredaba postupka i pogrešnoj primjeni materijalnog zakona su neosnovani i paušalni, posebno navodi da im nije data mogućnost da učestvuju u postupku i da se izjasne na okolnosti koje im se stavljaju na teret, jer dokazi u

spisu ne podržavaju ove tvrdnje. Posebno ukazuje da tužioci nisu predložili niti jedan dokaz koji bi uticao na drugačije rješavanje ove upravne stvari, te da je u postupku nadzora prikupljeno dovoljno dokaza i utvrđeno činjenica koje potvrđuju da su prilikom sticanja akcija emitenta ispunjeni uslovi iz odredbe člana 28. i 31. a) Zakona o preuzimanju akcionarskih društava, o zajedničkom djelovanju tužilaca na osnovu čega su zajednički stekli kontrolni paket akcija kojima samostalno mogu uticati na poslovanje ovog privrednog društva, čime i nastaje obaveza objavljivanja ponude za preuzimanje akcija od ostalih akcionara. To i nižestepeni sud ispravno konstatuje u pobijanoj presudi kada navodi da „činjenice koje su odlučne i koje se mogu izdvojiti i dati odgovor na sve prigovore tužilaca sažeti su u utvrđenju da između tužilaca postoji odnos zajedničkog djelovanja prema emitentu, obzirom da je akcije emitenta u ime tužiteljice N.G. uplatila kompanija „V. C. L.“ u vlasništvu tužioca N.A., te da su akcije stečene istog dana, posredstvom istog berzanskog posrednika i da su nalozi za kupovinu akcija dati u isto vrijeme sa približno istim količinama, u istom pravnom poslu i da količina prikupljenih akcija u zbiru predstavlja preko 50% glasova na skupštini akcionara emitenta, te im obezbjeđuje kontrolno učešće u kapitalu emitenta, koje utvrđenje tužioci nisu doveli u pitanje“. Shodno navedenom, smatra da ne postoji niti jedan od osnova za podnošenje zahtjeva, jer nije učinjena povreda zakona, a ni propisa o postupku koji je u potpunosti sproveden u skladu sa Zakonom o preuzimanju akcionarskih društava i pravilima opšteg upravnog postupka. Predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Osporenim aktom donesenim u postupku nadzora emitenta A.d. „K.o.“ nad primjenom Zakona o preuzimanju akcionarskih društava, utvrđeno je da za tužioce kao lica koja zajednički djeluju, postoji obaveza objavljivanja ponude za preuzimanje privrednog društva, pod uslovima bliže određenim u njegovom dispozitivu.

Postojanje zajedničkog djelovanja tužilaca, tužena je zasnovala na dokazima provedenim u postupku nadzora između ostalih, izvještaj Centralnog registra „R-...“ od 30.12.2015. godine, podatke Banjalučke berze i podatke berzanskog posrednika „M. b.“, Swift izvoda o plaćanju akcija, potvrdu Kancelarije državnog sekretara države Illinois, rješenja Agencije od 15.12.2015. godine, ugovore o berzanskom posredovanju koji su tužioci zaključili sa „M.b.“ dana 07. i 08.10.2015. godine, fotokopije putnih isprava i drugih ličnih dokumenata tužilaca i dr. Sveukupnom i brižljivom ocjenom provedenih dokaza tužena je zaključila da su tužioci prilikom kupovine akcija emitenta zajednički djelovali. Ovo prije svega jer su kupovini akcija prethodile dogovorene i koordinisane radnje, vremenski usklađene, izvršena je kupovina i stečeno vlasništvo na približno istom broju akcija emitenta, akcije su kupljene istim pravnim poslom na Banjalučkoj berzi u postupku druge emisije akcija javnom ponudom, da je plaćanje akcija u ime tužilaca izvršila ista kompanija „V. C. L.“ u vlasništvu tužioca N.A. i sa sjedištem u SAD, da je uplata izvršena istom krajnjem korisniku „M.b.“, a da je korespodentska banka za oba tužioce „C.B.“ AG F., da su fotokopije putnih isprava i drugih ličnih dokumenata tužilaca koje su priložili prilikom kupovine ovjerena kod istog notara države Illinois SAD, kao i nadovjera istih dokumenata od strane državnog sekretara iste države, iako je tužiteljica N.G. državljanka Republike Indije, sa adresom prebivališta u New Delhiju.

I ovaj sud nalazi da je pravilan zaključak tužene da su tužioci prilikom kupovine akcija emitenta A.d. „K.o.“ djelovali zajednički, pa da za njih postoji obaveza objavljivanja ponude za preuzimanje tog privrednog društva. Na postojanje zajedničkog djelovanja ukazuju prije svega okolnosti pod kojima su oni sticali akcije emitenta. To se odnosi na vrijeme i način sticanja, te vrijednost stečenih akcija, a proizlazi iz činjenica da je nakon objavljivanja javnog poziva od 08.09.2015. godine za upis i uplatu druge emisije akcija emitenta, tužiteljica N.G. dana 05.10.2015. godine putem elektronske pošte kontaktirala „M.b.“ i iskazala interesovanje za kupovinu oko 3,4 miliona akcija A.d. „K.o.“, a već dana 07.10.2015. godine sa istim je zaključila ugovor o berzanskom posredovanju, a isti ugovor i sa istim berzanskim posrednikom tužilac N.A. je zaključio narednog dana, 08.10.2015. godine. Prilikom zaključivanja tih ugovora tužioci su priložili fotokopije putnih isprava, izvode iz matične knjige rođenih, izjave o političkoj eksponiranosti i punomoći za zastupanje, sve ovjereno kod istog notara u državi Illinois, SAD čija nadovjera je izvršena istog dana 07.10.2015. godine apostilom kod Državnog sekretara države Illinois. Nalozi za kupovinu akcija emitenta poslani su skoro istovremeno, tužilac N.A. dana 18.12.2015. godine u 09,36 časova, a tužiteljica N.G. istog dana u 09,37 časova elektronskim putem, svako sa svoje e-mail adrese. Kupili su približno istu količinu akcija, tužilac N.A. 3.454.922 akcija sa pravom glasa, čime je stekao 25,2771% od ukupnog broja glasova koje daju akcije emitenta sa pravom glasa, a tužiteljica N.G. je kupila 3.454.077 akcija sa pravom glasa, čime je stekla 25,2051% od ukupnog broja glasova koje daju akcije emitenta sa pravom glasa. Akcije su platili putem kompanije „V.C.L.“ u vlasništvu tužioca N.A.

S obzirom na sve naprijed navedeno, posebno jer se radi o licima koji žive na dva različita kontinenta, očigledno je da postoji mnogo okolnosti koje ih povezuju u vezi sa sticanjem akcija emitenta koje se ne mogu smatrati slučajnim, kako to žele prikazati tužioci. Svoje postupke vezane za sticanje akcija obrazlažu navodima da su postupali kako im je bilo rečeno, što da je dovelo do istovremenih radnji, ne navodeći od koga su dobijali navodne upute za postupanje, što te navode čini paušalnim i bez dokaza. Istovremeno davanje naloga za kupovinu akcija obrazlažu navodima da su čekali saglasnost Agencije koja im je poslala rješenja putem punomoćnika dana 15.12.2015. godine, što se ne može smatrati opravdavajućim, jer je nejasno kako je dostava tih rješenja uticala na to da su naloge za kupovinu akcija dali istog dana i tako reći istovremeno, jer se vrijeme davanja naloga razlikuje za 1 minutu, iako tužioci žive na različitim kontinentima. Pri tome i dokumente ovjeravaju istog dana kod istog notara u državi Illinois, SAD gdje živi tužilac N.A., što bi bila prevelika slučajnost, iako tužiteljica N.G. navodi da se tu zatekla slučajno, jer da njen suprug često putuje zbog posla, pa da je i ona putovala tada sa njim. Tužioci osporavaju utvrđenje da je preduzeće „V.C.L.“ u vlasništvu tužioca N.A., jer da je registrovan kao zastupnik ove kompanije za prijem oficijalne pošte, što je zbog činjenice da je on zastupnik više kompanija u SAD dovelo do konfuzije, ali da on nema nikakvu izvršnu funkciju u samoj kompaniji. Međutim ono što povezuje tužioce nije vlasništvo te kompanije, već činjenica da su plaćanje akcija izvršili putem iste kompanije, što ne mijenja ni činjenica na koju ukazuje tužiteljica N.G., da je to bio jedini mogući, a i najpovoljniji način plaćanja ove transakcije. Osim toga tužioci nisu osporili utvrđenje u vezi vlasništva i povezanosti tužioca N.A. sa tom kompanijom. Navodi tužilaca da je tužilac N.A. do oktobra 2015. godine bio vlasnik svih akcija te kompanije, ali da ih je 17.12.2016. (ispravno 17.12.2015.) godine prodao gosp. N.R. i da je dao ostavku na mjesto direktora, o čemu su uz tužbu kao dokaz priložili godišnji izvještaj te kompanije naslovljen Državnom sekretaru, Odjeljenje za biznis i usluge sa stanjem na dan 31.12.2015. godine, te potvrdu kompanije o prenosu akcija koju je izvršio tužilac N.A. dana 17.12.2015. godine, su u prilog utvrđenju da je u periodu kada je vršeno plaćanje akcija tužilac N.A. bio povezan sa tom kompanijom. Isto tako, u sklopu ovih

okolnosti, na drugačiji zaključak ne utiče ni činjenica, koga je tužiteljica N.G. imala u vidu u svom e-mailu od 05.10.2015. godine koji je poslala društvu „M.b.“ u kojem je navela samo ime „N.“, a nije navela prezime. Ono što je od uticaja su sve naprijed navedene radnje koje su tužioci preduzeli prilikom kupovine akcija i koje uz sve ostale okolnosti koje ih povezuju, ukazuju da su te radnje preduzete u vezi sa sticanjem akcija koordinirane i usklađene i da sve okolnosti u vezi sa sticanjem akcija ukazuju da je između tužilaca postojao sporazum da zajednički djeluju, na što upućuju i odredbe člana 28. i 31. a) Zakona o preuzimanju akcionarskih društava.

Navedeno činjenično utvrđenje tužioci nisu argumentovano osporili, niti su dokazali da kod njih ne postoji zajedničko djelovanje, što je pravilno zaključeno od strane nižestepenog suda. Takođe je pravilno zaključeno da tuženi nije povrijedio pravila postupka, jer da je tužiocima omogućio da u istom učestvuju i da daju svoje izjašnjenje. Tužioci u vrijeme vršenja nadzora nisu bili u Republici Srpskoj, tužilac N.A. je imao ovlaštene punomoćnike kojima je tužena izvršila dostavljanje poziva, koji su ga o istom obavijestili, koji se potom pismeno putem elektronske pošte obratio tuženoj i obavijestio je da će se zbog zdravstvenih problema kasnije očitovati, što je i učinio. Mogućnost učešća data je i tužiteljici N.G., kojoj je upućen zahtjev za izjašnjenje na e-mail adresu putem koje je ona već kontaktirala „M.b.“ na koji zahtjev nije odgovorila, pa se tužena potom obratila Indijskom odboru za hartije od vrijednosti i berze sa zahtjevom za pomoć radi uzimanja izjave od tužiteljice N.G., a u vezi sa sticanjem akcija emitenta A.d. „K.o.“. Po zahtjevu tog odbora tužiteljica N.G. je dana 16.09.2016. godine i 18.10.2016. godine dostavila tuženoj pismeno izjašnjenje u vezi sa okolnostima sticanja akcija istog emitenta i odnosa sa tužiocem N.A. S obzirom da se radi o postupku nadzora u kojem organ koji vrši nadzor, preuzima radnje i provodi dokaze prema potrebi postupka i predmeta nadzora, to se ne može reći da je saslušanje tužilaca bilo formalno i da nisu upoznati sa činjenicama koje im se stavaljaju na teret, jer je tužena zatražila izjašnjenje na okolnosti koje su bitne za ovaj postupak. Tužiocima nije uskraćeno da u toku postupka i prije davanja odgovora zatraže objašnjenje od tužene, što nisu učinili, a imali su i (tužilac N.A.) pomoć stručnih lica, advokata koji su ih zastupali u postupku.

S obzirom da su tužioci svojim zajedničkim djelovanjem stekli akcije emitenta kojima prelaze procenat od 30% od ukupnog broja akcija sa pravom glasa, odnosno da su stekli kontrolni paket akcija emitenta, tako da sa istima mogu samostalno uticati na poslovanje tog privrednog društva, to za njih prema odredbi člana 4. stav 1. Zakona o preuzimanju akcionarskih društava, postoji obaveza objavljivanja ponude za preuzimanje ovog akcionarskog društva, što je pravilno utvrđeno osporenim aktom i pravilno osnaženo pobijanom presudom.

Kod takvog stanja stvari, a kako ni ostali navodi zahtjeva nisu od uticaja na zakonitost presude, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS, pa se zahtjev tužilaca za vanredno preispitivanje te presude odbija na osnovu odredaba člana 40. stav 1. tog zakona.

Obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužioci nemaju pravo na naknadu troškova postupka, pa se zahtjev odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49. a) ZUS, u vezi sa odredbom člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03-61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS.

Zapisničar
Sanja Oraščanin

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić